

Sygn. akt III ZS 9/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

Protokolant Anna Pęsko

w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości
na uchwałę Okręgowej Rady Adwokackiej w O. z dnia 28 lipca 2015 r.,
przy udziale Naczelnej Rady Adwokackiej
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 listopada 2015 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 28 lipca 2015 r. Okręgowa Rada Adwokacka w O., działając na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 635 ze zm.) postanowiła - jako wyraz akcji protestacyjnej - wstrzymać się z przekazaniem Prezesom Sądów Rejonowych, Sądu Okręgowego w O. oraz Sądu Apelacyjnego w [...] wykazów obrońców z urzędu, określonych w § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie sposobu zapewnienia oskarżonemu korzystania z

pomocy obrońcy z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 816 ze zm., dalej jako rozporządzenie wykonawcze).

Minister Sprawiedliwości, powołując się na art. 14 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze, złożył skargę na powyższą uchwałę, zarzucając jej niezgodność z prawem, tj. z art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz art. 21 ust. 3 powołanej ustawy oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 81a § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie uchwały.

W odpowiedzi na skargę Okręgowa Rada Adwokacka w O. wniosła o: 1) odrzucenie skargi z uwagi na jej sporządzenie w sposób niezgodny z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej; 2) na wypadek nieodrżucenia skargi - jej oddalenie, ewentualnie umorzenie postępowania; 3) złożenie do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawnego o zgodność § 2 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego z art. 28 ust. 1 Prawa o adwokaturze w związku z art. 81a § 4 k.p.k.; 4) przeprowadzenie dowodów z odpisu pisma Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej do Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 czerwca 2015 r., wydruku uchwały nr 4 Zgromadzenia Izby Adwokackiej w Warszawie z dnia 14 czerwca 2015 r. o przywróceniu adwokaturze należnej pozycji w strukturze państwa, odpisu wniosku adwokata T. K. z dnia 21 stycznia 2013 r. do Ministra Sprawiedliwości oraz jego odpowiedzi z dnia 19 lutego 2013 r. na okoliczność prób podejmowanych przez Naczelną Radę Adwokacką oraz środowisko adwokackie urealnienia stawek z tytułu świadczenia pomocy prawnej z urzędu, a także stanowiska Ministra Sprawiedliwości wobec tych prób; 5) przeprowadzenie dowodu z odpisu skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2012 r., IV SA/Wa 1868/12 na okoliczność poglądu prawnego odnośnie do świadczenia pomocy prawnej z urzędu; 6) wystąpienie do prezesa Sądu Okręgowego w O. o nadesłanie ustalonej na dzień 1 października 2015 r. listy obrońców deklarujących gotowość udzielenia oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu karnym przed tym Sądem (lista A) oraz listy pozostałych obrońców uprawnionych do obrony w postępowaniu karnym przed Sądem Okręgowym w O. (lista B), a po nadesłaniu tych list - przeprowadzenie z nich dowodu na okoliczność, że zaskarżona uchwała nie uniemożliwia wykonania

dyspozycji art. 81a § 1 k.p.k. Wskazano również uwagę, że ze skargi Ministra Sprawiedliwości nie wynika, aby zostało do niej dołączone pełnomocnictwo upoważniające podsekretarza stanu, J. K., który skargę podpisał, do działania w imieniu Ministra Sprawiedliwości.

Udział do sprawy zgłosiła Naczelna Rada Adwokacka, wnosząc o: 1) złożenie do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawnego o zgodność § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego z art. 28 ust. 1 Prawa o adwokaturze w związku z art. 81a § 4 k.p.k. (w uzasadnieniu odpowiedzi na skargę wskazano również na niezgodność § 2 rozporządzenia wykonawczego z art. 21 Prawa o adwokaturze); 2) wystąpienie do Prezesa Sądu Okręgowego w O. o nadesłanie ustalonej na dzień 1 października 2015 r. listy obrońców deklarujących gotowość udzielania oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu karnym przed Sądem Okręgowym w O. (listy A) oraz listy pozostałych obrońców (adwokatów i radców prawnych) uprawnionych do obrony w postępowaniu karnym przed Sądem Okręgowym w O. (listę B), a po nadesłaniu tej listy przeprowadzenie z niej dowodu; 3) utrzymanie w mocy zaskarżonej uchwały, ewentualnie umorzenie postępowania. Wskazano również, że brak pełnomocnictwa dla podsekretarza stanu J. K., działającego z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, jest brakiem formalnym uniemożliwiającym dalsze procedowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 392 ze zm.), minister wykonuje swoje zadania przy pomocy sekretarza i podsekretarza stanu, gabinetu politycznego ministra oraz dyrektora generalnego urzędu. Zgodnie z ust. 2 powołanego artykułu, zakres czynności sekretarza i podsekretarza stanu ustala właściwy minister, zawiadamiając o tym Prezesa Rady Ministrów. Wydane na podstawie tego ostatniego przepisu zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 2015 r. w sprawie ustalania zakresu czynności członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Dyrektora Generalnego Urzędu (Dz.Urz. MS z 2015 r., poz. 76 ze zm.), w § 2 ust. 1 stanowi, że Sekretarz Stanu J. K. sprawuje

stałe zastępstwo Ministra Sprawiedliwości w sprawach podejmowania czynności określonych, między innymi, w Prawie o adwokaturze. W judykaturze przyjmuje się zgodnie, że sekretarz stanu działający w oparciu o art. 37 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów, nie jest ani pełnomocnikiem, ani zastępcą ministra, a działa w ramach szczególnego rodzaju upoważnienia do wykonywania kompetencji, wykonując je na rachunek i w imieniu organu, do którego ustawowo te kompetencje należą. Oznacza to, że skargę na uchwałę samorządu zawodowego, o której stanowi art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze, może skutecznie wnieść sekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., III ZS 2/14, LEX nr 1537562 i powołane w nim wcześniejsze orzecznictwo oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 stycznia 2009 r., II GSK 997/08, LEX nr 516018). Zgodnie z regułą prawidłowego wykonywania kompetencji (tu - udzielenia upoważnienia), sekretarz stanu, poprzez umieszczone w skardze nagłówki oraz odciski pieczęci wskazujące na działanie z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, zaświadcza o autentyczności i prawdziwości wymienionych dokumentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., SNO 47/11, LEX nr 1215804). Powyższe domniemanie znajduje potwierdzenie w treści cytowanego wyżej zarządzenia będącego wyrazem woli Ministra Sprawiedliwości, wydanego w oparciu o art. 37 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów i złożonego na rozprawie przed Sądem Najwyższym.

Należy również podkreślić, że przedmiotem postępowania przed Sądem Najwyższym jest publicznoprawna kwestia legalności uchwał organów samorządu adwokackiego (art. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), a przepisy Prawa o adwokaturze nie zawierają przepisu o stosowaniu do tych spraw przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. W związku z powyższym, do sprawy, o której mowa w art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze, nie stosuje się przepisów tego Kodeksu, a jedynie do toczącego się przed Sądem Najwyższym postępowania ze skargi Ministra Sprawiedliwości należy stosować - *per analogiam* - nie wprost, ale odpowiednio, przepisy dotyczące postępowania kasacyjnego (por. postanowienie z dnia 10 kwietnia 2008 r., III ZS 2/08, LEX nr 686073 i przywołane w nim

wcześniejsze orzecznictwo oraz powołane wyżej postanowienie z dnia 18 września 2014 r., III ZS 2/14). Skoro więc ze skargi Ministra Sprawiedliwości (niebędącej skargą kasacyjną w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c.) wynika, jaka uchwała, jakiego organu samorządu zawodowego oraz w jakim zakresie i z jakich powodów została zaskarżona, to możliwe jest jej merytoryczne rozpoznanie. Treść części wstępnej i końcowej skargi w sposób niebudzący wątpliwości wskazują, że zakresem zaskarżenia została objęta całość uchwały Okręgowej Rady Adwokackiej w O. z dnia 28 lipca 2015 r., natomiast czym innym jest ograniczenie się przez skarżącego do postawienia zarzutu niezgodności tej uchwały, między innymi, z § 2 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego, z pominięciem jego § 2 pkt 1. Wreszcie z zasad postępowania przed Sądem Najwyższym według reguł postępowania kasacyjnego wynika, że w postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym jest - jak wynika z art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze - ocena zarzutu sprzeczności z prawem uchwały organu adwokatury lub organu izby adwokackiej, a nie okoliczności związane z jej podjęciem.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym niniejszą skargę, nie zachodzą wątpliwości co do zgodności § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego z art. 21 i art. 28 ust. 1 Prawa o adwokaturze w związku z art. 81a § 4 k.p.k.

W myśl art. 81a ust. 4 k.p.k., Minister Sprawiedliwości - mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego toku postępowania oraz prawidłowej realizacji prawa do obrony - określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób zapewnienia oskarżonemu korzystania z obrońcy z urzędu, w tym sposób ustalania listy obrońców udzielających pomocy prawnej z urzędu oraz sposób wyznaczania obrońcy udzielającego pomocy prawnej z urzędu, 2) tryb i sposób przekazywania do sądu wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz szczegółowy tryb rozpoznawania takiego wniosku. Wydane na podstawie tej delegacji rozporządzenie wykonawcze stanowi w § 2, że okręgowa rada adwokacka przedstawia prezesowi sądu rejonowego, sądu okręgowego i sądu apelacyjnego, których obszar właściwości obejmuje zasięg terytorialny danej izby, zwanemu dalej „prezesem właściwego sądu”: 1) wykaz adwokatów uprawnionych do obrony w

postępowaniu karnym według przepisów o ustroju adwokatury, mających siedzibę zawodową na obszarze właściwości danego sądu, deklarujących gotowość udzielania oskarżonym pomocy prawnej z urzędu; 2) wykaz pozostałych adwokatów uprawnionych do obrony w postępowaniu karnym według przepisów o ustroju adwokatury, mających siedzibę zawodową na obszarze właściwości danego sądu.

Stosownie do art. 21 ust. 3 zdanie pierwsze Prawa o adwokaturze, adwokat świadczy pomoc prawną z urzędu w okręgu sądu rejonowego, w którym wyznaczył swoją siedzibę zawodową. Z powołanego przepisu, w powiązaniu z art. 28, jasno wynika obowiązek (a nie „dobrowolność”) adwokata świadczenia pomocy prawnej z urzędu na określonym terytorialnie obszarze. Z art. 21 ust. 3 Prawa o adwokaturze nie pozostaje w sprzeczności § 2 rozporządzenia wykonawczego, stanowiący podstawę ustalania list obrońców przez prezesów sądów okręgowych i prezesów sądów apelacyjnych. Ten ostatni należy bowiem odczytywać w powiązaniu z § 9 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia, zgodnie z którym wyznaczając obrońcę z urzędu z listy obrońców ustalonej przez prezesa sądu okręgowego oraz przez prezesa sądu apelacyjnego, bierze się pod uwagę również adres siedziby zawodowej adwokata albo adres zamieszkania radcy prawnego względem miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego oraz względem siedziby sądu. Przepis ten w swoim końcowym brzmieniu nakazuje więc, przy wyznaczaniu obrońcy z urzędu, respektowanie zasady wynikającej z art. 21 ust. 3 Prawa o adwokaturze.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 Prawa o adwokaturze, adwokat może odmówić udzielenia pomocy prawnej tylko z ważnych powodów, o których informuje zainteresowanego. Wątpliwości co do udzielenia lub odmowy udzielenia pomocy prawnej rozstrzyga okręgowa rada adwokacka, a w wypadkach niecierpiących zwłoki - dziekan. Przepis ten nie może być jednak rozpatrywany z pominięciem art. 28 ust. 2 ustawy, w myśl którego - w sprawach, w których pomoc prawna ma z mocy przepisów prawa nastąpić z urzędu, zwolnić adwokata od udzielenia tej pomocy może tylko organ, który go wyznaczył, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Sytuacje, o których mowa w tym ostatnim przepisie, określa między innymi art. 81 § 1 k.p.k., który - w wymienionych w nim wypadkach - nakazuje prezesowi sądu właściwego do rozpoznania sprawy wyznaczenie obrońcy

z urzędu. obrońca taki wyznaczany jest z listy obrońców (art. 81a ust. 1 k.p.k.), ustalonej w sposób określony w przepisach rozporządzenia wykonawczego i według zasad wynikających z tych przepisów (art. 81a § 4 k.p.k.). Oznacza to, że ustalenie przez prezesa właściwego sądu listy obrońców z urzędu nie jest równoznaczne z ich wyznaczeniem w poszczególnych sprawach. Z art. 28 ust. 1 i 2 Prawa o adwokaturze wynika, że do zwolnienia adwokata od udzielenia pomocy z urzędu, które jest w pewnym sensie odmową jej udzielenia, może dojść tylko w konkretnych sprawach, w których adwokat został wyznaczony do świadczenia pomocy prawnej i tylko z ważnych przyczyn, które podlegają badaniu w odniesieniu do danej sprawy. Zwolnienie to nie może mieć charakteru trwałego i generalnego. W przeciwnym razie należałoby przyjąć, że mające je uzasadniać przyczyny w istocie uniemożliwiają wykonywanie zawodu adwokata (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2006 r., VI SA/Wa 2380/05, LEX nr 212165; z dnia 13 grudnia 2012 r., IV SA/Wa 1868/12, LEX nr 1298213 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 maja 2014 r., II GSK 403/13, ONSAiWSA 2015 nr 5, poz. 88). Inaczej rzecz ujmując, skoro przewidziany w art. 28 ust. 2 Prawa o adwokaturze wniosek adwokata o zwolnienie go z obowiązku świadczenia pomocy prawnej z urzędu ma rację bytu tylko wówczas, gdy uprawniony organ wyznaczył adwokata do jej udzielenia w konkretnej sprawie, przeto zwolnić adwokata od tego obowiązku może tylko organ, który go wyznaczył. Nie budzi wątpliwości, że organem tym w sytuacjach określonych w art. 81 § 1 k.p.k. jest prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy, a nie okręgowa rada adwokacka lub jej dziekan.

Skarga Ministra Sprawiedliwości zawiera usprawiedliwione zarzuty.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 Prawa o adwokaturze, Minister Sprawiedliwości zwraca się do Sądu Najwyższego o uchylenie sprzecznych z prawem uchwał organów adwokatury i organów izb adwokackich w terminie 3 miesięcy od dnia ich doręczenia. Jeżeli zaskarżona uchwała rażąco narusza prawo, termin ten wynosi 6 miesięcy. Przepis ten nie wprowadza żadnego ograniczenia przedmiotowego w odniesieniu do uchwał, których legalność może być w ramach tej procedury kwestionowana. Wręcz przeciwnie, wyraźnie z niego wynika, że Minister Sprawiedliwości może zwrócić się do Sądu Najwyższego o sprawdzenie zgodności

z prawem dowolnej uchwały samorządu zawodowego, także dotyczącej kwestii organizacyjnych (wewnętrznych) czy nawet spraw prywatnych jego członków (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 grudnia 2009 r., K 4/08, OTK-A 2009 nr 11, poz. 162).

Stosownie do art. 17 ust. 1 Konstytucji RP, w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należyтым wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Niewątpliwie zawód adwokata należy do grupy zawodów zaufania publicznego, o których mowa w tym przepisie. Trybunał Konstytucyjny niejednokrotnie stwierdzał, że wypełnienie przez samorząd zawodowy funkcji, o których stanowi art. 17 ust. 1 ustawy zasadniczej, nie może być pozostawione nieskrępowanemu prawem uznaniu korporacji samorządowych i ich organów, ale musi być zgodne z regulacjami konstytucyjnymi i ustawowymi. Wolność wykonywania zawodu zaufania publicznego nie może bowiem mieć charakteru absolutnego i musi być poddana reglamentacji prawnej, w szczególności gdy chodzi o wyznaczenie sposobów i ram jego wykonywania oraz określenie powinności wobec państwa (por. uzasadnienie powołanego wyżej wyroku z dnia 1 grudnia 2009 r., K 4/08 i powołane w nim orzeczenia). W uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lutego 2004 r., P 21/02 (OTK-A 2004 nr 2, poz. 9) Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że art. 17 ust. 1 ustawy zasadniczej - poprzez werbalizację wymogu działania „w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony” - nie pozostawia wątpliwości co do priorytetowego traktowania interesu publicznego w ramach sprawowanej „pieczy”. Dotyczy to również relacji „interesu publicznego” do środowiskowego interesu konkretnej korporacji zawodowej. Obowiązuje tu pierwszeństwo interesu publicznego w stosunku do interesu środowiskowego (i to bez względu na potencjalne trudności w zharmonizowaniu tych interesów przez samorząd, legitymowany jednocześnie do „reprezentowania osób wykonujących zawody zaufania publicznego”). Trybunał stwierdził, że w praktyce jednoczesne wypełnianie funkcji, o których mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji, nie jest wolne od napięć czy wręcz konfliktów między środowiskowymi interesami grupy wykonującej określony zawód a interesem publicznym, w granicach którego i dla którego ochrony samorząd sprawuje pieczę nad należyтым

wykonywaniem tego zawodu. Nie zmienia to roli ustrojowej samorządu zawodowego, o której mowa w postanowieniach art. 17 ust. 1 ustawy zasadniczej, wyrażającej się w nałożeniu nań obowiązku harmonijnego łączenia konstytucyjnych funkcji. Samorząd zawodowy ma nie tyle niwelować środowiskowe interesy osób wykonujących zawody zaufania publicznego, ile zmierzać do ich uzgodnienia z interesem publicznym. Zakres i sposób harmonizowania przez samorząd interesu publicznego z interesem środowiskowym nie może być pozostawiony nieskrępowanemu prawem uznaniu korporacji samorządowych oraz ich organów i poddany tylko uregulowaniom korporacyjnym. W szczególności nie mogą one wyłączać czy ograniczać treści uregulowań konstytucyjnych i ustawowych gwarantujących wolności oraz prawa osób pozostających poza organizacyjnymi ramami korporacji samorządowych.

Z art. 45 ust. 1 Konstytucji wynika prawo każdego do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny i niezawisły sąd. To konstytucyjnie zagwarantowane prawo do sądu nie może być ograniczone przez uniemożliwienie lub utrudnienie jednostce dostępu do obrońcy z urzędu na skutek podjęcia przez organ samorządu zawodowego adwokatów uchwały sprzecznej z prawem jako stawiającej interes korporacyjny ponad interes publiczny i stojącej na przeszkodzie nie tylko zapewnieniu sprawnego toku postępowania sądowego, ale przede wszystkim prawidłowej i skutecznej realizacji prawa oskarżonego do obrony (art. 81 § 1 w związku z art. 81a § 1, 2 i 4 k.p.k. i w związku z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego). Adwokatura powołana jest do udzielania pomocy prawnej, współdziałania w ochronie praw i wolności obywatelskich oraz w kształtowaniu i stosowaniu prawa (art. 1 ust. 1 Prawa o adwokaturze), zaś zadaniem samorządu zawodowego adwokatury jest tworzenie warunków do wykonywania jej ustawowych zadań (art. 3 ust. 1 pkt 1 tego Prawa). Nie budzi wątpliwości, że obowiązek świadczenia pomocy prawnej z urzędu jest publicznoprawnym obowiązkiem adwokatów (art. 21 ust. 3 oraz art. 28 ust. 1 i 2 Prawa o adwokaturze), gwarantującym prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie realizacji prawa obywateli do sądu oraz do równego traktowania (art. 45 ust. 1 i art. 32 Konstytucji RP - por. także uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r.,

III CZP 2/12, OSNC 2012 nr 10, poz. 115). Zaskarżona uchwała, stanowiąca o wstrzymaniu się z przekazaniem prezesom właściwych sądów wykazów, o których stanowi § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego, narusza te konstytucyjne i ustawowe gwarancje, a w konsekwencji urzeczywistniające je przepisy prawa.

Z powyższy względów orzeczono jak w sentencji wyroku, przestając na uchyleniu zaskarżonej uchwały bez przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż rodzaj sprzeczności z prawem postanowienia uchwały czyni bezprzedmiotowym ponowne rozpoznawanie tej samej kwestii.

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do umorzenia postępowania. Po pierwsze, zaskarżona uchwała nie ograniczała wstrzymania się z przekazaniem wykazów obrońców z urzędu do przedstawienia pierwszych wykazów do dnia 31 lipca 2015 r. (§ 15 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego), a po drugie, upływ tego terminu oznacza tylko tyle, że spoczywający na Okręgowej Radzie Adwokackiej w O. obowiązek przedstawienia prezesom właściwych sądów wykazów obrońców z urzędu, określonych w § 2 pkt 1 i 2 tego rozporządzenia, powinien być zrealizowany niezwłocznie.

kc